

מדינת ישראל
משרד החינוך

הקן למורשת הכותל המערבי

"חג הסיגד שלי"

דף הכנה למשחק הטריוויה

כשחגי תשרי נגמרים, כולם בכיתה שלי קצת עצובים, כי זה אומר שיעבור עוד הרבה זמן עד לחג הבא, חנוכה, חודשיים שלמים. אבל אני יודעת שזה לא נכון, בדיוק באמצע, בכ"ט בחשוון, 50 ימים אחרי יום הכיפורים אנחנו חוגגים! איזה חגיגה? את חג הסיגד! כולם הולכים לבית הספר ואני לובשת בגדים חגיגיים ונוסעת עם כל המשפחה לירושלים.

אנחנו קוראים לחג סיגד, כי הפירוש של המילה הוא סגידה או תחינה. בחג הסיגד מחדשים ברית עם ה' כמו במעמד הר סיני, כאילו אנחנו מקבלים את התורה מחדש ומבטאים את הגעגועים לירושלים. זהו חג עתיק מאוד, בן כ-2500 שנה, המקור של החג הוא בספר נחמיה, אחרי שחזרו בני ישראל מהגלות בבל לארץ ישראל. הם קיימו מעמד מיוחד בו חידשו את הברית עם ה': "ויקומו על עמדם ויקראו בספר תורת ה' אלהיהם... מתוודים ומשטחים לה" (נחמיה ט). החג נחגג כבר דורות רבים וכמובן גם על ידי המשפחה שלי באתיופיה הרחוקה. סבא אוהב תמיד לקרוא לי כמה ימים לפני החג ולספר לי כיצד הוא זוכר אותו כילד בכפר קטן, מוקף הרים באתיופיה.

סבא מספר שכמה ימים לפני החג הם כבר החלו להתכונן, הם היו הולכים ברגל לכפר הגדול בסביבה ומתאספים בו כל המשפחה. כהני הדת של העדה, שאנחנו קוראים להם קיסים, היו מחפשים הר גבוה עליו יחגגו את הסיגד. למה דווקא הר גבוה? הר שיסמל את הר סיני וגבוה שיסמל התרוממות מעבר לדברים הפשוטים והרגילים של החיים. ערב לפני החג כל האנשים שנאספו כיבסו את בגדיהם החגיגיים וטבלו במים. בבוקר החג כולם טבלו שוב, התלבשו והחלו לטפס בעקבות הקיסים וזקני העדה אל ההר. זקני העדה נשאו בידיהם את האורית, ספר התורה של יהודי אתיופיה. על ההר היו קוראים באורית, פורשים ידיים לשמיים, מתפללים לשלום ירושלים ומבקשים מחילה על חטאים. בסוף הטקס תקעו בחצוצרות וירדו בשירה וריקודים אל הכפר לסעודת מצוות. למרות שהחג נגמר בערב, מרוב שמחה היו נשארים וחוגגים מספר ימים.

כשסבא היה מספר על החג, העיניים שלו היו נוצצות והקול שלו מלא בגעגועים. הייתי מדמינת את המסע הארוך אל ההר, סבא אמר שלפעמים היו אנשים שנשאו על ראשם ספרים או אבנים כדי לסמל את הרצון לברית עם ה'.

סבא תמיד מדבר על החג בהתרגשות ומיד אומר לי לרוץ ולהתכונן כי נוסעים, הפעם לירושלים! סבא אומר שהם תמיד חלמו על ירושלים, או כמו שהוא אומר, ירוסלם. כשמשפחתי וחבריהם עלו לארץ ישראל במבצע משה ומבצע שלמה, אחרי מסע ארוך ומפרך ומלא בסכנות, הם לא ידעו האם להמשיך לחגוג את הסיגד או לא. כי הרי הם כבר בארץ ישראל!

הם החליטו להמשיך ולחגוג אותו כולם ביחד והפעם על הר שמשיקיף הישר אל העיר העתיקה, בטיילת ארמון הנציב אשר בירושלים. אנחנו נוסעים לשם יחד עם כל החברים והמשפחה, הקיסים קוראים באורית וכולם מקשיבים בדממה, והטקס מרגש כל כך. משם אנחנו הולכים אל הכותל המערבי הכי הכי קרוב אל בית המקדש, לסיום החג, בשמחה גדולה בלב.

אני אוהבת את חג הסיגד, זה חג שכולנו נמצאים בו יחד, שכולנו נפגשים, זהו חג של אחדות. זה חג שמספרים לי סיפורים על החיים באתיופיה ועל המסע הקשה אל ארץ. בשנת 2008 הכנסת אפילו הפכה את החג לרשמי וחוקקה חוק- חוק חג הסיגד. החוק אומר שיקימו טקס מרכזי ובבתי הספר ילמדו על החג. אני אוהבת את החג הזה כי הוא מיוחד לעדה שלי, והוא מחבר אותי לסיפורים של העולים מאתיופיה, סבא וסבתא שלי. אנחנו תמיד שמחים שמגיעים אורחים וגם את וגם אתה מוזמנים להצטרף אלינו ולחגוג אותו יחד איתנו, בשמחה גדולה!

לשנה הבאה בירוסלם - ירושלים

